

The image features three horizontal, overlapping silhouettes of thorny branches, likely from a rose or similar plant, positioned at the top, middle, and bottom of the page. The branches are dark grey and have sharp, pointed thorns. The central text is in a bold, black, sans-serif font.

TWEE WEKEN EERDER

HOOFDSTUK EEN

ANAYA

ANAYA WERD WAKKER EN ZAG NIKS.

Zuchtend voelde ze aan haar oogleden. Dichtgeplakt. Ze ging rechtop zitten en niesde zeven keer achter elkaar. De binnenkant van haar neus was korrelig van het opgedroogde snot. Ze stapte uit bed en liep geroutineerd op de tast naar de badkamer. Ze vond het stapeltje washandjes naast de wasbak en zette de warme kraan aan. De eerste paar keer dat ze zo wakker was geworden, was ze compleet geflipt. Maar inmiddels was ze eraan gewend, vooral als het hooikoortsseizoen in volle gang was. Geduldig drukte ze het vochtige, warme washandje eerst tegen haar ene ooglid en toen tegen het andere, om de smurrie op te lossen. Langzaam wrikte ze haar ogen open en keek wazig in de spiegel.

‘Waar kom jij ineens vandaan, schoonheid?’ vroeg ze aan haar spiegelbeeld.

De huid rond haar ogen was gezwollen. Normaal gesproken vond ze haar ogen best mooi, maar op dit moment waren het net varkensoogjes. Het puntje van haar neus was rood en schilferig omdat ze hem de hele tijd moest snuiten. En om het helemaal af te maken was er een nieuw boeket pukkels opgekomen in haar gezicht.

De laatste sporen van een wegtrekkende hoofdpijn bonkten tegen haar schedel en deden haar denken aan haar droom van die nacht. Een droom die ze al heel vaak had gehad. Ze had heel snel gerend en dat gaf een geweldig gevoel, ook al leek ze er altijd hoofdpijn aan over te houden.

Ze trok het volgepropte kastje boven de wasbak open. Speciale gezichtsreinigers en zalfjes tegen haar acne, extra puffers tegen haar astma, plastic potjes met enorme pillen tegen haar allergieën. Ze werkte er twee naar binnen. Dit was absoluut een tweepil-lendag.

Anaya begon haar gezicht te wassen, maar hield er toen snel weer mee op. Waar was ze mee bezig? Ze wilde er zo gaar mogelijk uitzien. Ze had minstens één oog dichtgeplakt moeten laten zitten.

Ze sleepte zich naar de keuken beneden en probeerde als een gebochelde voort te schuifelen. Door haar verstopte neus rook ze bijna niets – maar het geroosterde brood rook ze wel. Ze zag een dunne, knapperige boterham voor zich met een dun laagje boter en jam die in het glinsterende oppervlak trok. Ze had geroosterd brood altijd superlekker gevonden, voordat ze allergisch was geworden voor zo'n beetje de helft van al het eten dat er bestond.

Haar moeder had haar uniform al aan en zette haar ontbijtspullen in de afwasmachine.

‘Ik kan niet naar school vandaag,’ zei Anaya.

Haar moeder draaide zich om. ‘Lieverd...’

‘Wil je ze alsjeblieft gewoon even bellen?’

‘Vorige week hebben we je ook al twee dagen thuis laten blijven. Je bent niet eens echt ziek.’

Anaya wees naar haar gezicht. ‘Als ik een ziekenhuis in zou lo-

pen, zou ik binnen twee tellen op de intensive care liggen.’

Haar moeder lachte zacht, liep naar haar toe en streek Anaya’s lange, golvende haar uit haar gezicht. ‘Je bent prachtig.’

‘Mijn gezicht is een vulkaanlandschap!’

‘Ze zien je puistjes niet, ze zien jóú.’

‘Alleen als ze röntgenogen hebben.’

Haar moeder snapte er niets van. Ze was altijd beeldschoon geweest en nog steeds een waanzinnige glamourmoeder. Zoals ze daar nu stond: lang, slank, met ravenzwart haar tot over de gesteven kraag van haar witte overhemd met de strepen op de schouders. Het waren er vier; ze was de enige vrouwelijke gezagvoerder bij Island Air. Lilah Dara – zelfs haar naam was mooi. Met haar zonnebril en bomberjack liet ze het pilotenuniform eruitzien als exclusieve mode.

Anaya daarentegen was een stuk kleiner. Zij had duidelijk het stevigere lichaam van haar vader geërfd. Dat vond ze niet erg, maar wat ze wel erg vond was haar acne, en dat ze geen les kon doorkomen zonder astma-aanval, en dat ze zich altijd zo slap voelde.

‘Gebruik je je acnecrème wel?’ vroeg haar moeder.

‘’s Nachts, ja.’

‘Je moet hem overdag ook gebruiken.’

‘Maar hij stinkt zo!’

‘De dokter zegt dat het belangrijk is.’

‘Dus ik moet lelijk zijn en óók nog stinken?’

‘Je bent niet lelijk en je stinkt niet,’ zei haar moeder terwijl ze haar armen om Anaya heen sloeg.

‘Als ik thuisblijf, kan ik langer aan mijn geschiedenisproject werken.’

‘Je haalt al zulke hoge cijfers, Anaya.’

Anaya hoestte zielig en piepend. ‘We hebben gym vandaag,’ zei ze in een laatste poging.

‘Daar zal ik een briefje voor schrijven,’ beloofde haar moeder.

Anaya slaakte een verslagen zucht. Haar moeder liet haar echt niet thuisblijven vandaag. Maar haar vader misschien wel.

‘Ik moet weg. Er staat warme *moong dal chilla* in de oven,’ zei haar moeder. ‘Zeg tegen papa dat hij de chutney niet moet vergeeten.’

‘Dank je wel.’

Anaya wist dat haar moeder zelf ’s ochtends liever roereieren op geroosterd brood at, maar voor Anaya maakte ze vaak deze linzenpannenkoekjes, gevuld met *paneer*. Linzen waren veilig. En hoewel ze lactose-intolerant was, was paneer een van de weinige kazen die ze wel kon eten. En bovendien waren het superlekkere pannenkoekjes.

Haar moeder trok aan de knoop van haar zwarte stropdas. ‘Ik ben voor het eten thuis.’

‘Heb je nog een leuke bestemming vandaag?’

Haar moeder bestuurde watervliegtuigen, meestal De Havilland Beavers, en het grootste deel van de tijd vloog ze heen en weer tussen Victoria en Vancouver. Maar er waren ook genoeg chartervluchten tussen de Golfeilanden en zelfs nog verder naar het noorden.

‘Ik ga een groep ophalen die aan het vissen is geweest bij Sonora Island. Ik zal wel naar zalm stinken als ik terugkom.’

Ze schreef snel een briefje op het notitieblok naast de telefoon en gaf dat aan Anaya. ‘Het wordt beter,’ zei ze met een kus op Anaya’s voorhoofd. ‘Tot vanavond, schat.’

Ze wilde haar moeder heel graag geloven. Ze wilde geloven dat ze op een dag zou opbloeien. Ze zag het voor zich, als een saai bloem die plotseling haar schitterende blaadjes openvouwde, en iedereen zou opkijken van zijn telefoon en zijn oordopjes uitrukken en happend naar adem zeggen: *Waar komt die nou vandaan? en Ik heb nog nooit zoiets moois gezien!*

Ze glimlachte om haar dagdroom en griste een appel van de fruitschaal. Ze sneed hem doormidden en stopte hem vijfenveertig seconden in de magnetron. Als ze rauwe appels at, kreeg ze bultjes op haar lippen en enorme jeuk aan haar tong.

Eigenlijk was ze allergisch voor alles. Gluten, eieren, melk. Ze was allergisch voor rook en stof. Er waren hele maanden waar ze allergisch voor was. April was boompollen en mei ook. Juni was gras. Juli was nog steeds gras maar ook schimmels, en augustus en september waren ambrosia-pollen.

Het was niet altijd zo geweest: het was iets van de laatste jaren. Inmiddels hing haar foto als een WANTED-poster door de hele docentenkamer om leraren op haar voedselallergieën te wijzen en te melden waar haar EpiPennen lagen. Anaya had er standaard een bij zich.

Ze nam een lepel honing. Iemand had gezegd dat rauwe honing uit de buurt een goede manier was om van je allergieën af te komen, omdat je dan langzaam werd blootgesteld aan alle pollen in je omgeving. Ze zette water op voor groene thee, want iemand anders had weer gezegd dat dat het allergezondste was wat je binnen kon krijgen. Als je op Salt Spring Island woonde, kreeg je altijd te horen wat je het beste kon eten en drinken. Dingen die je slim en gezond zouden maken en je het eeuwige leven zouden schenken.

Haar vader kwam de keuken in en bracht de geur van aarde mee. Hoe vaak hij ook douchte, hij bleef naar beschimmelde bladeren en dennennaalden ruiken en zijn nagels hadden altijd zwarte randjes. Hij droeg bijna elke dag dezelfde groene merinowollen trui, ook al vielen de gaten erin bij de ellebogen. Zijn baard hield hij redelijk bij, maar ook die begon soms ongecontroleerd zijn eigen gang te gaan, net als de weerbarstige planten die hij bestudeerde.

Haar vader was botanicus bij het ministerie van Landbouw en werkte op de proefboerderij van het eiland. Vroeger dacht Anaya dat een proefboerderij veel raarder en cooler was dan hij uiteindelijk bleek te zijn. Ze had enorme koeien voor zich gezien en kippen zo groot als velociraptors, maar in werkelijkheid was het een stel kassen en rommelige veldjes met saai uitziende planten. Haar vader was gespecialiseerd in grassoorten, wat haar vrienden echt hilarisch vonden. ‘Hé Anaya, kan je vader wat van dat groene spul voor ons scoren? Ik heb gehoord dat hij het beste “gras” kweekt.’ Maar hij was juist gespecialiseerd in uitzoeken hoe je plantengroei kon stóppen: invasieve soorten bijvoorbeeld, die hier niet hoorden te zijn maar er wel waren en andere planten het leven zuur maakten.

‘Hoe gaat het?’ vroeg haar vader.

‘Ik denk dat ik misschien maar in een bubbel moet gaan leven,’ zei Anaya.

‘Een bubbel,’ zei haar vader. Hij trok de oven open en gluurde naar de pannenkoekjes. ‘Zijn die allemaal voor mij?’

‘Nee, ik wil er ook twee! Je weet wel, zo’n enorme hamsterbal. Alleen zou die van mij dan alle allergieën tegenhouden.’

Haar vader zette het bord moong dal chilla op de ontbijttafel

en ging zitten. ‘En daar zou je dan gewoon een beetje in rondrollen?’

‘Zoiets, ja,’ zei Anaya terwijl ze een linzenpannenkoekje pakte. ‘Dan kan ik naar school rollen.’

‘De heuvel zou nog weleens lastig kunnen worden,’ zei haar vader.

‘Ik moet gewoon eerst vaart maken. Ze kunnen achter in de klas een plek vrijhouden waar ik dan lekker heen en weer zou wiebelen.’

‘Terwijl je via de luchtsluis Anaya-vriendelijke snacks krijgt.’

Anaya moest grijnzen. ‘En misschien ontmoet ik dan op een dag wel een jongen die net zo is als ik en dan nemen we een grotere bubbel en stichten we een gezin vol bubbelbaby’s.’

Haar vader knikte bedachtzaam. ‘Ik vind het een heel goed plan.’

‘Wil je alsjeblieft naar school bellen en zeggen dat ik ziek ben?’

‘Nee,’ zei haar vader vriendelijk. ‘Maar ik wil je wel even brennen.’

DE AFGELOPEN TWEE weken had Anaya met Tereza geluncht in het kleine lokaal bij de bibliotheek waar ze aan het jaarboek werkten. Dat moest over tien dagen naar de drukker en ze waren keihard bezig met de opmaak.

Aan het begin van het jaar hadden een heleboel mensen zich opgegeven voor het jaarboek, maar die waren er stuk voor stuk mee gestopt, tot alleen zij en Tereza nog over waren. Anaya vond het niet erg. Nu had ze Tereza helemaal voor zichzelf. Tereza was

een paar jaar ouder dan zij; ze rookte, droeg de shirts van haar vriendje en had alles gelezen wat er te lezen viel. Haar ouders waren Europees en ze had een slepende, lizige manier van praten, dus wat ze ook zei, het klonk altijd heel diepzinnig. Eigenlijk wilde Anaya haar gewoon zijn.

Anaya hield ook van het jaarboeklokaal. Het was een fijne plek, weg van de overvolle gangen, de uitgestrekte benen, de herrie, de rijen voor de wc, het wc-papier (of het gebrek daaraan), de papieren doekjes (niet aanwezig), de wc-brillen (te smerig voor woorden). De school-wc's waren in principe al reden genoeg om een hekel aan school te hebben.

Anaya niesde voor de duizendste keer die dag.

'Klinkt alsof je het zwaar hebt,' zei Tereza.

Anaya haalde haar schouders op. Ze praatte niet graag over haar allergieën, dan voelde ze zich saai. En ze voelde zich al een kleurloos motje naast de schitterende vlinder Tereza.

'Mijn tante heeft echt heftige allergieën,' zei Tereza. 'Weet je wat volgens haar helpt?'

'Moet ik er een ui voor aan mijn oor hangen?'

Tereza glimlachte listig en tikte een sigaret uit haar pakje. Ze stak hem aan met haar Zippo (er stond een plaatje van een diamanten doodshoofd op de zijkant), deed het raam open, boog zich naar buiten en blies een rookwolk tussen haar lippen door. Daarna draaide ze zich weer om en stak de sigaret uit naar Anaya.

'Dat meen je niet.'

'Het klinkt gestoord, ik weet het,' zei Tereza. 'Maar mijn tante zei dat het goed was voor haar keel. Dat die misschien meer ontspande of zo.'

'Het slaat nergens op.'

‘Klopt.’

Anaya had nog nooit gerookt. Iedereen zei dat het een van de ergste dingen was die je je lichaam kon aandoen en ze vond het ook verschrikkelijk stinken. Maar toen Tereza op die typische manier van haar een wenkbrauw optrok, nam Anaya de sigaret aan.

Ze ging ver uit het raam hangen, niesde drie keer achter elkaar en keek rond om zeker te weten dat niemand haar zag. De lucht was dreigend, met donkere wolken. Het ging regenen. Snel bracht ze de sigaret naar haar lippen en ze nam een lange, stevige trek...

Ze begon vrijwel meteen te hoesten en te proesten. Tereza pakte de sigaret af en drukte hem uit op de bakstenen. Anaya ging weer zitten – de tranen liepen over haar wangen.

‘Oké, sorry, dat was geen goed idee,’ zei Tereza.

Anaya drukte een zakdoekje tegen haar ogen. Ze ademde diep in door haar mond en weer uit.

De regen kwam heel plotseling, sloeg tegen de ruit, kletterde op het dak van de school.

‘Wow,’ zei Tereza, en ze deed het raam dicht.

Anaya vond het helemaal niet erg. De regen spoelde de pollen weg en maakte haar leven makkelijker. Ze scrolde langs de klas-senfoto’s om te checken of ze echt iedereen hadden.

‘Ik ben hier zó klaar mee,’ zei Tereza.

‘Hier’ was een groot woord voor Tereza. Het betekende niet alleen het jaarboek. Het betekende de hele school. Het hele eiland. Na de zomervakantie ging ze in Toronto studeren. Anaya vroeg zich af of Tereza haar net zo zou missen als zij Tereza. Ze zou nieuwe vrienden maken en interessante mensen uit de hele wereld ontmoeten.

Tereza's blik gleed verveeld over de klassenfoto's. 'Die jongens. Die jóngens. Afschuwendijk. Echt afschuwendijk.'

'En Fleetwood dan?' Tereza was haar enige vriendin die een vriendje had.

Tereza maakte een klein, laatdunkend handgebaar. 'Ach ja, Fleetwood.'

'Hij komt best leuk over,' zei Anaya, ook al vond ze hem een beetje een sukkel en was hij vernoemd naar een band uit de jaren zeventig. 'Hoe is het eigenlijk om iemand te hebben die... zo naar je kijkt, zeg maar?'

Tereza zuchtte. 'Ja, ik weet het. Het is niet te doen, zo afhánkelijk.'

Er werd op de deur geroffeld en toen sprong Fleetwood in hoogsteigen persoon naar binnen. Met zijn warrige haar en grote handen en voeten deed hij Anaya altijd denken aan een uit de kluiten gewassen puppy.

'Dit móéten jullie zien,' zei hij.

'Nee, Fleetwood,' zei Tereza. 'Hier hebben we het over gehad, weet je nog? Dit is jaarboektijd.'

'Mag het heel even Fleetwoodtijd zijn?' Hij boog zich tussen hen in naar voren en duwde zijn telefoon onder hun neus. 'Kangoeroegevecht!'

'O, Fleetwood,' zei Tereza bedroefd.

Anaya moest toegeven dat de kangoeroes indrukwekkend waren. Staand op hun achterpoten zagen ze er opvallend menselijk uit. De welving van hun schouders, de spieren van hun bovenarmen, hun borst. Het was bijna een beetje griezelig. Toen zag ze hun voeten. Het leek alsof ze maar drie tenen hadden, en de middelste was veel langer, met een gemene, kromme klauw eraan.

‘Moet je die beesten zien!’ zei Fleetwood. ‘Ze zijn vet gespierd! Kijk die biceps! Oké, nu komt het... kijk dan!’

De grootste kangoeroe sprong recht omhoog en leek midden in de lucht te blijven hangen – steunde hij nou op het puntje van zijn staart? – en schopte toen met beide achterpoten de andere kangoeroe keihard in zijn buik. Anaya trok een grimas. Gelukkig bloedde het andere dier niet.

‘Dat is toch bizar?’ riep Fleetwood uit.

‘Heel leuk,’ zei Tereza. ‘Maar Anaya en ik hebben het druk. Ga maar weer buitenspelen, Fleetwood. Zoek anders die jongen met dat petje die je zo aardig vindt.’

‘Doei!’ zei Fleetwood, en hij gaf haar een zoen op haar mond.

Toen hij weg was draaide Anaya zich weer om naar de computer. Op de plek van één van de foto’s zat nog een zwarte rechtehoek.

Tereza tikte op het scherm. ‘We hebben een foto nodig van die nieuwe jongen. Hij heeft de fotograaf gemist.’

Seth Robertson. Hij zat pas een paar maanden bij hen op school. Niemand kende hem echt; ze wisten alleen dat hij heel stil was en er een beetje raar uitzag en altijd shirts met lange mouwen en hoody’s droeg, ook tijdens gym. Hij was een pleegkind van meneer en mevrouw Antos, die een biologische groentekwekerij hadden.

Tereza keek Anaya aan. ‘Kun jij alsjeblieft een foto van die jongen gaan regelen?’

Nu was het Anaya’s beurt om te zuchten. Ze vond het verschrikkelijk om zich door de gangen te moeten worstelen, vooral als ze eruitzag als een figurant in een horrorfilm.

‘Vind je het goed als ik hier blijf?’ vroeg ze.

‘Ik zal je eens iets vertellen,’ zei Tereza. Ze keek naar links en naar rechts, alsof ze een groot geheim ging onthullen. Met gedempte stem zei ze: ‘Je bent veel cooler dan je denkt.’

‘Niet,’ zei Anaya, ook al wilde ze het maar al te graag geloven. ‘Echt?’

‘Ja. En nu wegwezen! Jij maakt mooiere foto’s dan ik.’

Anaya lachte, helemaal gloeiend door Tereza’s compliment. Ze stond op en pakte het fototoestel.

Voor de bibliotheek, haar schouders gebogen alsof ze harde tegenwind had, stippelde Anaya een route uit door de overvolle gang. Todd Salter en een vriend van hem stonden bij het kraantje te klieren en elkaar nat te spetteren. Ze liep met een grote boog om hen heen maar hoorde een zachte kreet achter haar. Toen ze omkeek, veegde Petra Sumner een paar druppels uit haar nek.

‘*O my gooooooood*,’ zei Rachel, Petra’s Siamese tweeling-vriendin. ‘Gaat het, Petra? Heeft iemand een zakdoekje? Petra heeft een zakdoek nodig!’

Er vormde zich meteen een groepje overbezorgde, met zakdoekjes wapperende leerlingen rond Petra.

‘En bedankt, *Todd!*’ zei Rachel, die elke naam kon laten klinken als het smerigste wat er bestond. ‘Je weet toch dat ze allergisch is?’

‘O shit,’ zei Todd. ‘Heb ik haar geraakt?’

Todd keek als een hond die net betrapt is terwijl hij op de salontafel zit te poepen.

‘Alles oké,’ zei Petra met die pruillip die jongens leuk vonden.

Ze was superknap, met een blonde *pixie cut*. Anaya had gelezen dat je een heel mooi gezicht moest hebben om een pixie cut te kunnen hebben, en dat had Petra Sumner absoluut.

Nu zag Anaya twee felrode vlekjes in haar nek. Petra was écht allergisch voor water. Een waterallergie was ongelooflijk zeldzaam. Er was een of andere Latijnse term voor en er waren iets van honderd mensen op de hele wereld die het hadden.

Petra's blik gleed door de gang en kwam die van Anaya tegen. Anaya sloeg snel haar ogen neer en liep door, ook al wist ze dat ze waarschijnlijk onaardig overkwam. Maar ze had dit al zo vaak gezien. Iedereen vond het altijd heerlijk om zich om Petra te bekommeren.

Anaya was erbij geweest toen de allergische reacties begonnen. Vroeger waren Petra en zij beste vriendinnen geweest. Ze hadden samen de halve zomer in het gemeentezwembad gelegen. En toen had Petra op een dag, nadat ze uit het water waren gekomen, heel enge uitslag gekregen. Haar stem was schor geworden en ze was met spoed naar het ziekenhuis gebracht.

Niet lang daarna waren Anaya's eigen allergieën begonnen, als een soort rare vloek. Het verschil was alleen dat Petra nog steeds mooi was en Anaya niet, niet als ze kortademig en snotterig was, met een gezicht vol pukkels. Petra had haar vrij rap gedumpt.

Zodra Petra een vlekje had, was iedereen er als de kippen bij om te vragen of het ging. Anaya zou waarschijnlijk kunnen opzwellen tot ze zo groot was als een gigantisch kaneelbroodje, en dan zou iedereen alleen maar *ieeuw* zeggen en om haar heen lopen.

Petra's allergie was schattig en hartverscheurend, die van Anaya was gewoon goor.